

Un vendaval de ar vulnerado

ARMANDO REQUEIXO
armandorequeixo@hotmail.com

VIENTO HERIDO
CARLOS CASARES
Editorial Impedimenta

Carlos Casares deixouunos como legado unha obra literaria de extraordinaria calidade que, co pasar dos anos, continúa a gañar en transcendencia e representatividade. E isto foi así dende os seus comezos, naquela Galicia dos anos sesenta que empezaba a loitar con forza por esperar do pesadelo franquista no que vivía aferrollada e que a illaba social e literariamente.

A primeira mostra desa ruptura innovadora coa que Casares tentaba modernizar a prosa galega do seu tempo foi a aparición, en 1967, de *Vento ferido*. Os relatos deste libro atesouraban unha estraña alquimia, pois se dunha banda recollían o mellor herdo da nosa literatura de tradición oral, doutra parte bebían tamén das voces literarias referenciais da Pregoira, nomeadamente Castelao e Dieste. Mais tamén achegaban esta escrita á doutros renovadores do panorama internacional, dende Kafka e Faulkner ata Pratolini e Pavese, pasando por Duras ou Rulfo.

Malia teren transcorrido case corenta anos, lembro perfectamente a primeira vez que lin un dos relatos de *Vento ferido*. Foi "A rapaza do circo" e corría o ano 1984. Cursaba eu daquela oitavo da vella EXB e o sismo que me produciu a lectura aínda dura

hoxe: a forza descomunal da tenrura do primeiro amor, a descuberta da fugacidade da beleza, a albura incommensurable da inocencia, a traxedia da orfandade, a velenosa anilina da lembranza, parábola da vida como baleiro redondel presente que bombea segue nas veas mercé ao recordo dourado dun bico como un lategazo branco.

Tras daquel primeiro relato viñeron os restantes e moitas relecturas ao longo de lustros, que confirmaron o obvio: *Vento ferido* é un dos grandes libros de Casares e tamén da literatura galega de Posguerra.

Por iso, cando souben que unha nova tradución deste conxunto de historias se publicara, aledoume pensar que o lectorado castelán había gozar tanto coma min destas pequenas xoias.

A editorial responsable de tan acertada aposta é Impedimenta, selo de prestixio e, polo mesmo, máis que acaído para incorporar ao seu catálogo unha voz da altura do de Ourense. Mais acontece que alguén tivo a excelente iniciativa de convidar á narradora e ensaísta compostelá Cristina Sánchez-Andrade a que se responsabilizase da tradución, o que sen dúbida engade un novo atractivo á obra resultante: *Viento herido*, un volume deliciosamente editado no material que incorpora tamén as catro ilustracións de Xulio Maside

que figuraban no orixinal de 1967, amais dun retrato do propio Casares asinado tamén polo pintor vigués.

Para acabar de adornar a proposta esta edición suma un amplo epílogo da tradutora baixo o cunqueiriano título de "Con el cuervo posado en los hombros", no que introduce ao potencial lectorado castelán no universo casariano, ao tempo que o pon en relación coa literatura galega daqueles anos.

Así pois, non pode haber mellor convite para (volver a) mergullarse nesta ducia de contos, posuidores dun realismo epifánico que ten na memoria, as diversas formas da violencia e no difícil tránsito do mundo infante á dureza dos anos adultos algunhas das trabes narrativas que sosteñen este edificio tan intimista coma psicosocial.

Sexan, xa que logo, parabéns para Impedimenta e Sánchez-Andrade polo seu esforzo e veñan a moreas as lectoras e lectores desexos de profundar neste *Viento herido*, que trae nas súas alforxas relatos de personaxes desencantados, vítimas de amores imposibles e dos máis crueis xogos, toda unha lección de vida chea de semisombras e grises, tamén de luzadas esperanzadas, que nos lembran que o difícil non é seguir, senón entender as razóns para facelo cando todo ao redor é un vendaval de ar vulnerado.

Carlos Casares, autor de 'Viento ferido', libro de relatos que vén de traducir Cristina Sánchez-Andrade para Impedimenta